

предъ които съвършено почърнватъ и изчезватъ не само отдѣлни личности но даже и естетическитъ възглѣдове на цѣлъ народъ. На натаѣчното развитие на революцията не подѣйствували нито смъртта на Мирабо, нито даже онова обстоятелство, че тогавашнитъ французи преувеличавали политическото значение на тѣзи голѣма и ефективна личность. Смъртта на Мирабо, за когото жалила цѣла Франция, била е загуба само за кралското семейство, и произвела влияние само на расположението на партийтъ въ националното събрание. Въ последната година на животътъ си, Мирабо игралъ трудна и неблагоприятна роля: отъ една страна, за интереситъ си, той постоянно поддържалъ популярността си съ държаніе ръчи противъ различнитъ остатъци отъ старината; а отъ друга, — той употребявалъ всичкитъ си усилия, щото отъ самитъ тѣзи остатъци да склеи твърда преграда, която би остановила натаѣчното завоевание на революцията. Съ силата на краснорѣчието си, той господствувалъ въ националното събрание, по нему слабо му довърявали сжщитъ онези чловѣци, които съ вѣсторгъ слушали рѣчитъ му; кралътъ и придворната партия, сжщо тѣй му не вървали вѣлно, защото ги плашили самитъ тѣзи рѣчи, които въ това време служили за преграда на настоящитъ му намѣрения. Мирабо мислилъ, че той ще може съвършено да прикове къмъ себъ си любовта на народътъ, и че послѣ, когато той, Мирабо, направо стѣпи въ борба съ чистата демократия, — то народътъ ще върви подиръ му противъ демократитъ. Смъртта му отнела